

[Glistrup.]

formentlig ud fra en skattemæssig overvejelse må siges at være en svipser, nemlig at man skal have visse renteindtægter som værende uden nogen som helst form for beskatning. Det drejer sig om tvangsopsparingen fra embedsmænds dyrtidsportioner. Der er tale om et udpræget eksempel på lovsjusk, nemlig at man tager spørgsmålet om renteudgifters fradragsberettigelse op til gennemførelse ved denne lov for så vidt angår rentetilsvær, der opstår over for det offentlige.

Jeg vil meget kraftigt henstille til skatteministeren, at han, når han fremtidig fremsætter forslag om ændring inden for vor skattelovgivning, ikke hæfter sådan nogle problemer på, som ikke hører med i den pågældende lovgivnings område, for erfaringen viser desværre, at når udvalget koncentrerer sig om det, som vitterligt er hovedemnet, bliver der ikke, som nu engang den nedarvede arbejdsgang er her i folketinget, tilstrækkelig tid til at fordybe sig i de enkeltspørgsmål, der i øvrigt opstår. På det kan ministeren selvfølgelig med god ret svare: ja men det er udvalgets fejl. Udvalget kunne bare have taget det ud igen. Men det er altså således, at den slags ting fristes man meget let ud i, når lovforslag fremsættes efter den teknik, ministeren har benyttet. Nu kan jeg kun anbefale folketinget at tage disse spørgsmål ud ved at stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 2 og fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 18, idet vi så kan få en forsvarlig behandling på disse områder, der — det tør jeg næsten sige med sikkerhed — så ikke vil føre til, at man gennemfører forslagene i den stand, de er nu.

Men det helt afgørende er selvfølgelig problemerne i forbindelse med parcelhusbeskatningen. Her er det således, at der jo, da vi stod i den sene aftentime af de gode år i 1960'erne og 1970'erne den 11. juni sidste år, blev indgået et boligforlig, der forudsatte, at man nok kunne knalde noget mere oven i beskatningen af parcelhusejerne igennem de kommende år. Det boligforlig har flertallet desværre følt sig bundet af. Med den fuldstændige ændring af konjunktur og indtjening, der er sket efter den 11. juni 1974 og specielt efter de vedtagelser, vi foretog sidste tirsdag her i folketinget, mener jeg, at

det afgjort bør tages op til ny overvejelse. Jeg er meget bedrøvet over at se, at man af formel forligstilhørighed i alle fem partier — eller fire, jeg ved ikke hvor mange der bliver tale om — føler sig bundet til at ville stemme for noget, der er aftalt under andre vilkår. Jeg håber, at det vil kunne lykkes forligspartierne at tale sig til rette under de nu foreliggende forhold. Jeg kan selvfølgelig kun opfordre til, at man stemmer for fremskridtspartiets ændringsforslag om uændret kronebeløb, men så længe boligforligspartierne holder fast ved den under helt andre forudsætninger indgående aftale, så er der jo ikke noget at gøre i så henseende.

Vedrørende spørgsmålet om parcelhusbeskatningen konstaterer vi på ny med bedrøvelse, at man ikke har kunnet vække de andre partier til at forstå, at ejerlejligheder bør have samme standardfradrag som parcelhuse. Forskellen er jo bare, om de pågældende ejendomme, ejerboliger, ligger oven på hinanden eller de ligger ved siden af hinanden. Det er en urimelighed, vi har i lovgivningen, som stammer fra slutningen af 1960'erne, dengang man troede at kunne drive socialistisk hetz eller ungdomsoprør, eller hvad man kaldte det, imod ejerlejligheder. Det turde man efterhånden kunne indse er fuldstændig urimeligt.

Jeg vil også henlede opmærksomheden på, at fremskridtspartiet har ment, at tiden nu er moden til at gå et skridt videre fra den stuehusregel, som man indførte for landbruget for nogle år siden, til at der også for selvstændigt erhvervsdrivende i byerne kan komme en tilsvarende retsordning i stedet for den vilkårlighed og det skattevæsensskønstyranni, der nu behersker det område, hvor f. eks. en mand selv bor i den ejendom, hvor han har et lille værksted, hvor han driver butik, eller hvad der nu kan være tale om. Vi vil kraftigt opfordre til, at man overvejer at stemme for fremskridtspartiets forslag i så henseende.

Jeg gør mig imidlertid ikke mange illusioner efter den måde, som denne sag er blevet kørt igennem på under udvalgsbehandlingen. Derimod kan der knyttes nogen tro og forventning til en blomst, som vi forsøgte at få til at skyde op allerede sidste forår, men som nu i form af ændringsforslag nr. 17 dog har mødt en noget mere varm forståelse, end tilfældet var for et år siden. Det drejer